

**LBDIS** | We know  
**ALEXANDRA BRACKEN**

# OGLINDA FIARELOR

Bookzone  
BUCUREȘTI, 2025

## GREENWICH, CONNECTICUT

Furtunile de vară trezeau fantomele adormite ale casei, scoțându-le din umbră și făcându-le să treacă prin ușile încuiate cu zeci de ani în urmă. Nălucile se desprindeau de pe pereți precum fâșiile mătăsoase ale tapetului decolorat. Cădeau ca praful de pe cearșafurile care acopereau candelabrele altădată strălucitoare și mobilierul ornamentat. Dacă închideai ochii, le simțeai alunecând în jur asemenea unor panglici, întâmpinându-te pe holurile întunecate.

Problema caselor vechi, și-a zis Emrys, este că, odată cu trecerea timpului, absorb din ce în ce mai multă magie, energie și întuneric, până când devin vii.

Casele le îngăduie familiilor care le locuiesc să le zugrăvească fațadele, să le frângă oasele zidurilor și să le reamenajeze. Ele privesc copiii care pleacă și nu se mai întorc niciodată, suferind în tăcere, indignate, când sunt vândute unor necunoscuți cu bani. Și în tot acest timp, pe măsură ce anii se transformă în secole, rămân în picioare și adună cu răbdare morții din familiile lor, absorbind magia întreșută în sufletele acestora înainte ca trupurile să apuce măcar să li se răcească în paturi.

Odată, pe când Emrys avea cinci sau șase ani și abia dacă începuse să înțeleagă că moartea este singura promisiune certă a vieții, mama lui i-a spus să vorbească cu casa lor. Să o salute la intrare și la plecare, să o trateze ca pe o prietenă, pentru ca și ea să îi răspundă cu aceeași monedă.

Și Emrys a ascultat-o. *Salutare, casă; la revedere, casă; arăți minunat astăzi, casă... Bună dimineața, casă. Somn ușor, casă...*

Câteodată, în ceața delirului epuizării sau după ce golea una din sticlele sclipitoare din dulapul cu băuturi al tatălui său, Emrys putea jura că Summerland îl recunoaște. Și îi răspunde.

### ***Bună, băiete.***

De fiecare dată când se întâmpla acest lucru, nu-i trecea altceva prin cap decât: *Nu pot să mor aici.* Cum o făcuseră generațiile anterioare. Înaintașii care au pus temelia casei. Oamenii care au transformat-o într-o locuință impunătoare. Cei care descoperiseră primele relicve, acum expuse cu mândrie în sălile sale. Emrys știa că se trage dintr-un neam de Vrăci, atât din partea mamei, cât și a tatălui, și, câteodată, când lucra în grădină, simțea chiar pe pielea lui lăcomia cu care casa absorbise farmecele înfăptuite de ei.

Botezată după Celălalt Tărâm al Aristocraților – ființe misterioase și legendare –, conacul Summerland nu era o simplă ramură a arborelui genealogic, ci era însuși arborele. Toate viețile lor fuseseră încrustate în trupul lui sau, mai bine zis, fuseseră sculptate din trupul lui.

Emrys și-a dres glasul și a străbătut holul întunecat, ascultând ropotul ploii de pe acoperiș. Umezeala invazivă stârnise mirosul vechi de mucegai. Izul impregnat în covoare și în draperiile de catifea se reîmprospăta de fiecare dată când norii de furtună se iveau la orizont. Vântul lovea casa dintr-o parte, încercând parcă să o smulgă din rădăcinile putrede. Până dimineață, grădina lui Emrys avea să fie complet răvășită, straturile de flori aplatizate și legumele înecate.

— Bună seara, bunico, a spus el în timp ce trecea pe lângă portretul unei femei încrunțate și țepene.

Emrys s-a aplecat ușor și a folosit oglinda străveche și întunecată de lângă tablou pentru a-și aranja bucele netezite de ploaie.

— Cum arată peisajul de la tine din iad?

Abia și-a înăbușit râsul când bubuitul unui tunet s-a auzit drept răspuns.

— Mă gândeam eu, a șoptit el și aproape a simțit cum unghiile ei lungi i se înfig în lobii urechilor ca să-l facă să tacă. Rămâi la căldură, cotoroașo.

Și-a băgat cămașa în blugi și a auzit foșnind biletul din buzunarul hainei. Îl găsisse pe pat după ce se întorsese în camera lui, cățărându-se pe spalier. Scrisul clar al tatălui său i-a stârnit fiori. *După ce îți trec istericalele, te aștept în bibliotecă.*

Istericale. Buza de sus i s-a schimonosit.

După cina în cursul căreia văzuse chipul mamei lui tăiat de paharul de vin al tatălui său și după ce se chinuise să o ducă în siguranță în camera ei, ceea ce îl lăsase fără glas și clocotind de furie, Emrys a plecat cu mașina. Prin oraș. Și prin următorul oraș. Pe drumurile goale și întortocheate, până când cerul a fost acoperit de mantia miezului nopții și indicatorul de benzină i-a cerut îndurare.

A trebuit să plece din casă înainte să mai adauge o fantomă la colecția familiei Dye.

Nu era prima dată când Emrys era îngrozit de propria furie. Asfixiat de gândul că moștenise întunericul care trăia în el ca o sămânță, așteptând prima picătură de sânge vărsat ca să rodească.

*Nu sunt ca el*, și-a spus Emrys și cuvintele i-au răsunat sec în urechi și în inimă. Spre deosebire de tatăl lui, căruia îi reușea de minune acest lucru, el nu izbutea nicio dată să își păstreze calmul rece ca gheața. *Nu sunt un monstru.*

Când s-a privit din nou în oglindă, ștergându-și gura cu dosul palmei, plămâinii i s-au chircit de durere.

Biletul nu era o surpriză. Era ceva obișnuit pentru ei, și Emrys știa ce va urma: își va găsi tatăl în bibliotecă, meditănd cu un pahar de whisky în mână. El își va cere scuze. Tatăl lui, nu. Apoi, cei doi vor jura să nu își mai vorbească niciodată.

Același lucru, la nesfârșit, ca Roata Timpului.

A străbătut lent aripa casei locuită de părinții săi, dar nu a reușit să audă nici măcar o șoptă care să îi confirme că mama lui era în continuare baricadată în dormitor. Ploaia se izbea în ferestre, la fel de disperată să intre pe cât era mama lui să iasă. Zadarnic pentru amândouă.

În zilele cu soare, conacul Summerland i se părea lui Emrys un muzeu dedicat realizărilor strămoșilor săi. Ferocea sabie a lui Beowulf, tocită de trecerea anilor și vitrina de sticlă în care era expusă. Arcul lui Heracle. Și așa mai departe; nenumărate vestigii furate, cumpărate sau primite la schimb.

Dar în astfel de nopți, când frigul se furișa prin tocurile crăpate ale ferestrelor și nu era nimeni prin jur, iar sfeșnicele ornamentate proiectau o lumină funestă chiar și asupra celor mai strălucitoare comori, conacul Summerland semăna mai degrabă cu un mausoleu.

După ce străbătu holul lung, Emrys ajunsese la scara de marmură din foaier. Chiar în dreapta vestibulului, se găseau ușile străvechi din stejar negru care străjuiau intrarea în biblioteca tatălui său. Formele spiralate ale cristalelor și modelelor de fier incrustate în lemn aveau o frumusețe sumbră, dezvăluind totodată povestea paranoiei otrăvitoare a tatălui său. Sigiliile gravate în jurul lor creau o pavază impenetrabilă pentru orice musafir nepoftit – muritor sau nu.

Din păcate pentru el, Emrys fusese poftit.

*Chemat la ordin, mai degrabă, s-a gândit el, întinzând mâna spre unul dintre mânerile argintii ale ușii.* Forma sa, de creangă noduroasă, i-a amintit de broșa ridicolă purtată de tatăl lui și de prietenii săi din gilda

Recuperatorilor. Le plăcea să creadă că formează o societate secretă, dar capacitatea lor intelectuală lăsa de dorit. Din câte își dădea seama Emrys, se întâlneau ca să se plângă de vrăjitoarele care adunau cele mai bune vestigii.

Ușa s-a deschis la atingerea lui Emrys, care a simțit un miros neobișnuit de proaspăt: verde, dulce și foarte diferit de aroma de tutun și santal a parfumului tatălui său, care plutea de obicei în această încăpere. Emrys a tras încă o dată aer în piept, și-a netezit șuvițele rebele și a pășit înăuntru.

Umbrele casei Summerland păreau să îndrăgească cel mai mult biblioteca, mângâind cărțile de pe rafturi și lenevind în fotoliile vechi, tapisate cu catifea, din fața șemi-neului de marmură rece.

Dar în acea seară, draperiile purpurii din mătase învăluiau totul în întuneric, mai puțin ceea ce se găsea în mijlocul încăperii.

Un cerc de lumânări strălucea în jurul său, făcând țesătura să strălucească. Din cauza energiei statice din urechi, care înăbușise tunetul furtunii, și spaimei intense care îi învăluia trupul, Emrys a avut pentru o clipă senzația că este captiv în ventriculul unei inimi care pulsează.

Pe podea, o coroană de laur și o ghirlandă de frunze de stejar fuseseră împletite într-un model ciudat. Dar vag cunoscut.

— Ce naiba...? a icnit el, făcând un pas în spate, către ușă.

A pipăit cu mâna după mâner, dar acesta dispăruse. Când silueta unei persoane cu glugă a tras brusc draperiile și a ieșit din spatele lor având în mână un cuțit ceremonial lung, de argint, pulsul i-a luat-o razna. O mască sinistră de lemn, total inexpresivă, îi acoperea fața, dar Emrys a recunoscut mersul rigid al bărbatului, inelul cu sigiliu de pe degetul mic de la mâna stângă și parfumul familiar de tutun și santal.

ALEXANDRA BRACKEN

LBRIS

We know  
books

— Nu... a început Emrys și șocul i-a ars gâtlejul ca  
fierea. Tată...

Dar cea care i-a răspuns din umbră a fost casa, tri-  
umfătoare și hămesită.

***Adio, băiete.***

LIBRIS

We know  
books

PARTEA I

GAZDA  
HIBERNALĂ



— *Nu, Tamsin. Ca să-l destram pe al tău.*

Pe măsură ce ecoul cuvintelor lui Nash s-a stins, alte sunete s-au grăbit să umple tăcerea lăsată în urmă. Vuietul mașinilor îndepărtate și vocile oamenilor care străbăteau continuu vechile străzi ale orașului Boston. Muzica dintr-un bar învecinat, șoptind prin pereți. Pașii înăbușiți ai vecinului meu de deasupra care se plimba prin casă. Foșnetul degetelor lui Nash, care își tortura borul pălăriei. Toate aceste zgomote se chinuiau să umple tăcerea prelungă dintre noi.

Și totuși, nu îmi găseam cuvintele.

— A trecut mult timp, știu, a continuat Nash cu glas posomorât. Mult prea mult timp...

Dar ce a spus în continuare a dispărut dincolo de vuietul sângelui care mi-a năvălit în urechi. Inima îmi bătea atât de tare, încât aproape tremuram din tot corpul. Am strâns pumnul și, înainte să mă pot controla, înainte să pot înlănzi valul de furie pură, nealterată, l-am lovit.

Nash s-a clătinat și a făcut câțiva pași înapoi, înjurând în barbă.

— Tamsin! a icnit Neve.

Mi-am scuturat mâna de durere și am privit cu satisfacție sumbră cum Nash își lipește palma de față ca să oprească sângele care îi curgea din nas. A întins mâna și

și-a fixat la loc osul cu un pocnet crâncen, care a făcut-o până și pe Caitriona să tresară.

— Bine, a spus el cu glasul înăbușit în spatele palmei.

A scos o batistă din buzunarul hainei de piele și și-a tamponat fața.

— Poate că am căutat-o cu lumânarea. Dar știu că ești în formă, apropo.

M-am forțat să respir adânc de câteva ori. Furia care pusese stăpânire pe mine mă părăsise între timp, fiind înlocuită cu o emoție pe cât de inutilă, pe atât de nepotrivită.

În copilărie, stăteam ore întregi în biblioteca gildei noastre, a Recuperatorilor, între rafturile mai puțin folosite cu legende baltice și Nemuriri incomplete, uitându-mă la vitrina de sticlă pe care toți ceilalți o uitaseră sau o ignorau.

Lumina de deasupra bucății lustruite de chihlimbar dinăuntru crea o strălucire caldă, care se răsfârgea peste rafturile întunecate, ademenitoare. În adâncurile sale cristaline, un păianjen și un scorpion erau în continuare încheștați în lupta lor pentru supremație. Perfect conservați de rășina care îi ucisese.

Chihlimbarul era o fereastră prin care trecutul vedea în prezent și prezentul, în trecut. Era înfricoșător și, totodată, frumos: spunea o poveste, dar era mai mult decât atât. Era o fărâșă de timp.

Într-o vreme credeam că memoria mea este asemenea chihlimbarului, reținând fiecare clipă trecătoare și immortalizând-o în cele mai mici detalii. Dar uitându-mă la bărbatul care a fost cândva tutorele meu, același om care eram perfect convinsă că ne abandonase pe mine și pe fratele meu în urmă cu șapte ani, când eram copii, am început să mă îndoiesc de convingerea mea.

Am început să mă îndoiesc de orice.

Nash părea cu douăzeci de ani mai tânăr decât ultima oară când îmi aminteam să-l fi văzut. Înainte să îl lovesc, am observat că nasul îi era din nou drept, de parcă nu și l-ar fi rupt niciodată în vreo ceartă la cârciumă, cu atât mai

puțin în alte trei confruntări de soiul ăsta. Iar expresia de pe chipul lui, extrem de gravă... nu era a aventurierului nesăbuit și nici urmă de rânjetul viclean sau ochii mincinoși.

Sau poate că mă simțeam vinovată de ceea ce i-am reproșat mereu: de mitologizarea bărbatului doar pentru a spune o poveste mai bună.

— Tamsy? mi-a atras Nash atenția, încruntându-se. Ai auzit ce-am spus despre blestem?

Epuizarea și-a înfipt ghearele în mine. Buzele mi s-au întredeschis, dar singurele cuvinte care mi-au trecut prin minte au fost cele rostite de el. *Nu, Tamsin. Ca să-l destram pe al tău.*

— Citesc în ochii tăi că nu mă crezi.

Nash a aruncat o privire spre ușă, distras de zăngănitul produs de vântul tot mai puternic.

— Dar te rog să mă ascuți cu atenție – să mă *ascuți* cu adevărat –, să nu mai fii așa încăpățânată și să faci ce-ți spun măcar o dată în viață, pentru că, la fel ca primăvara, ești blestemată să mori tânără.

— Așa, și? nu am reușit să mă abțin.

Celelalte s-au întors spre mine, îngrozite. Într-un fel, îmi doream să mă simt ca ele – să simt ceva, orice. Am fost cuprinsă în schimb de o amorțeală aproape plăcută, de parcă știam acest lucru dintotdeauna. Și poate chiar îl știam. Cei ca mine... nu sunt meniți să aibă o viață lungă, cu final fericit.

— Despre ce, Doamne Sfinte, vorbești? a întrebat Olwen. Cine s-o blesteme și încă în felul ăsta?

— A fost Doamna Albă? a întrebat Neve cu glas stins.

Semnul de pe piept care semăna cu o vânătaie, aflat chiar deasupra inimii, a devenit ca de gheață, încrețind pielea caldă din jurul lui. Pulsul a început să bată în ritm de tobe, complet nesincronizat cu pulsația semnului. De parcă ar fi fost o întrebare și un răspuns. Pe măsură ce secunde se prelungeau și tăcerea devenea agonizantă, toate firele de păr de pe corpul meu s-au ridicat.